

Arrest

nr. 188 027 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Koerdische origine, geboren op 1 juli 1988 in het dorp Shilan, provincie Dohuk, Noord-Irak. U woonde sinds 1991 in Batifa samen met uw ouders, N.(…) en S.(…) G.(…), uw drie broers, K.(…), H.(…), M.(…), en zes zussen, A.(…), N.(…), D.(…), S.(…), K.(…), Z.(…). Uw broer K.(…) heeft zich in 2005 aangesloten bij de Peshmergha en is gestationeerd in Batifa. Uw andere broers en zussen gaan naar school. Omdat u wegens uw handicap intensieve hulp nodig heeft, was het te moeilijk om zelfstandig naar school te gaan. U bent bijgevolg analfabeet. Het ganse gezin is lid van de PUK (Patriotic Union of Kurdistan).

U bent sinds uw geboorte zo goed als volledig verlamd. U verklaarde dat u uw handicap opliep wegens de chemische aanvallen op het naburige dorp Karpete in uw geboortejahr 1988. U heeft nooit

medicijnen genomen of een dokter geraadpleegd en bent nooit naar het ziekenhuis gegaan. Uw familie verwaarloosde u, hielp u niet en nam u nooit ergens mee naartoe. U hield zich dag in dag uit bezig met televisie kijken en kwam uw kamer amper uit. Als u naar buiten ging, ging u niet verder dan de voordeur. U werd steeds uitgelachen door de buurjongens. Op een dag in juli 2016 nam uw vader u en een vriend A.(...) M.(...) mee naar zijn landbouwveld in Shilan. Hij zette u af aan de grotten waar u de tijd doorbracht met uw vriend. Op een gegeven moment voerde Turkije een luchtbombardement uit op het dorp. U geraakte gescheiden van uw vader. Het was niet uw bedoeling om uw land te ontvluchten maar uw vriend besloot op dat moment om u mee te nemen naar Turkije. Jullie gingen te voet en te paard naar Haftania en reisden verder met de auto via al Jazeera tot in Istanbul. Jullie staken illegaal de grens over. Uw vriend nam contact op met uw vader die 5000 dollar betaalde voor de smokkelaar. Na 15 dagen in een Turkse gevangenis ging u per boot naar Italië. Daar nam u een vrachtwagen tot in België. U kwam aan op 28 juli 2016 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. Uw vriend reisde om onduidelijke redenen verder naar Duitsland.

U toonde tijdens het gehoor een foto van uw identiteitskaart op uw smartphone en het opvangcentrum bezorgde na het gehoor een medisch rapport op uw naam, afkomstig van een Belgische arts.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van uw gezondheidstoestand. U haalde daarnaast aan dat u geen toegang gehad zou hebben tot medische zorgen, door uw familie verwaarloosd zou zijn en door de buurjongens gepest zou zijn. Dient allereerst te worden benadrukt dat de door u aangehaalde problemen van louter medische, socio-economische en interpersoonlijke aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Dient voorts te worden benadrukt dat er ook geen elementen voorhanden zijn om, op grond van de door u aangehaalde elementen, in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Er kunnen immers verschillende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweringen.

Wat betreft het gebrek aan medische behandeling dient allereerst te worden opgemerkt dat u dienaangaande geen eensluidende verklaringen kon afleggen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u omwille van uw handicap speciale behandeling en medicatie nodig heeft die (quasi) niet voorhanden is in Irak. Als jullie uitzonderlijk medicijnen vonden, dan waren die behandelingen te duur voor uw familie. U heeft uw vader verschillende malen tegen dokters horen zeggen dat hij de behandeling niet kon betalen. Jullie zouden gehoord hebben dat andersvaliden met respect en adequaat behandeld worden in Europa. Hierdoor besloot uw vader u naar Europa te sturen om een beter leven te vinden (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS, daarentegen, schetste u een gans ander beeld van uw situatie. Zo vertelde u dat u geen toegang had tot medicatie en zelfs nooit een dokter geraadpleegd heeft (CGVS, p. 11-12). Uw familie zou u nooit naar een dokter of een ziekenhuis hebben willen brengen (CGVS, p. 12 & 16). U weet bijgevolg niet of er medicijnen of behandelingen bestaan die uw situatie kunnen verbeteren (CGVS, p. 16). Gepeild naar welke medicijnen u dan verwees op de DVZ, verklaarde u dat het over medicatie tegen hoofdpijn ging (CGVS, p. 12). Wanneer u werd geconfronteerd met hetgeen u had verteld op de DVZ betreffende mogelijke maar te dure behandelingen, ontkende u kort (CGVS, p. 16). U kon zo de uiteenlopende verklaringen geenszins uitklaren. Dat u nooit een dokter heeft kunnen raadplegen en uw beweerde penibele situatie in Noord-Irak, kan derhalve in twijfel getrokken worden.

Voorgaande doet ook afbreuk aan de beweerde verwaarlozing waarmee u geconfronteerd werd. Ook volgende elementen dienen in dit kader in beschouwing te worden genomen.

Uw familie zou u nooit op uitstap meegenomen hebben, u zou steeds in uw kamer hebben moeten blijven zitten en u zou zich maar een keer per maand mogen douchen hebben (CGVS, p. 11-12). Hier kunnen enkele vraagtekens bij geplaatst worden. Vooreerst heeft u ook hiervan met geen woord gerept

op de DVZ. U haalde enkel en alleen de medische situatie in Noord-Irak aan (CGVS vragenlijst, vraag 5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw zussen wel degelijk voor u zorgden en dat uw vader u af en toe meenam naar zijn landbouwgrond waar hij groenten teelde (CGVS p. 14 en 15). U woonde bovendien 27 jaar in Irak bij uw familie en haalde aan dat uw vlucht toevallig was, dat u door een vriend na de explosie werd meegenomen naar Turkije (CGVS, p. 12). 'Ik heb geen beslissing genomen. Dat moment had bepaald dat ik moest vluchten', zo stelde u (CGVS, p. 14). Echter, uw beschrijvingen over de bewuste dag van de explosie in Shilan bleven steeds bijzonder oppervlakkig en wijzigden voortdurend. Zo verklaarde u aanvankelijk verschillende keren dat u plots mocht vertrekken van uw vader, al wist u niet wat uw vader hiertoe bewoog. Later verklaarde u dat uw vader naar een ander dorp ging en dat u in Shilan bleef (CGVS, p. 12-13). Pas na enige tijd werd duidelijk dat u in Shilan van uw vader gescheiden geraakte door een Turks bombardement (CGVS, p. 13). Echter, hoewel u meerdere malen stelde dat u de dag in de grotten van Shilan doorbracht en dat het bombardement op/in de buurt van diezelfde grotten viel, kon u helemaal niets kwijt over het incident (CGVS, p. 12-14 en 22). Dat u het moment geenszins wist te beschrijven en geen enkel gevoel van beleving wat betreft de bombardementen die vlakbij vielen, leek te kunnen voortbrengen, doet vermoeden dat u niet in Shilan was op het moment van het luchtbombardement en dus niet toevalligwijs, en zonder inspraak of hulp van uw familie, in Turkije belandde. Zulks blijkt eens te meer uit uw verklaringen afgelegd op de DVZ. Daar beweerde u immers dat uw vader besloot u naar Europa te sturen nadat jullie hoorden dat andersvaliden hier adequaat en met respect worden behandeld (vragenlijst CGVS vraag 5). Dat u toevallig vertrokken zou zijn, strookt bovendien evenmin met uw latere verklaringen waaruit blijkt dat uw zus A.(...) u reeds enige tijd voor uw vertrek meedeelde dat ze een facebookprofiel voor u zou aanmaken zodat uw familie met u kon communiceren en zodat A.(...) op de hoogte kon blijven van uw leven in Europa (CGVS, p. 19 en 21). Gepolst of u dan al eerder van plan was het land te verlaten, verklaarde u bovendien al van kleins af aan uw familie te hebben gezegd dat u naar het buitenland zou gaan (CGVS, p. 21). Dient hier daarenboven nog te worden aan toegevoegd dat het wel opmerkelijk is dat uw ouders, indien zij u daadwerkelijk altijd zouden hebben verwaarloosd, nog de moeite namen om uw reis te helpen bekostigen zodat u vanuit Turkije kon verder reizen naar Europa. Uw moeder verkocht haar sieraden en uw vader verkocht een aantal schapen om zo de som van 5000\$ bijeen te krijgen (CGVS p. 18). Bovenstaande bemerkingen stellen uw beweringen dat u door uw familie ernstig verwaarloosd werd dan ook danig in vraag.

U gaf tot slot aan dat u zich enkel in de avond tot net buiten uw voordeur durfde te wagen wegens pesterijen van de buurjongens. Zij zouden u 'gekke' noemen en u uitlachen (CGVS, p. 11 & 15). Andere problemen kende u niet en behalve de buurjongens waren er ook geen andere personen die u pestten of uitlachten (CGVS, p. 15). Zonder de impact van deze pesterijen te minimaliseren, moet echter worden opgemerkt dat deze geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet en bijgevolg een nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande dient aldus te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalde die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegde kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande. U toonde tijdens uw gehoor een foto van uw identiteitskaart op uw smartphone. U stelde dat u de foto ook naar uw advocaat had doorgestuurd. Hoewel de PO u en uw advocaat vroeg de foto door te sturen naar het CGVS (CGVS, p. 3), gebeurde dit tot één maand na het gehoor niet. Hoe danook, de foto van uw identiteitskaart heeft louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan in voorgaande niet ter discussie. Op 14 november 2016 stuurde het opvangcentrum waar u verblijft, op vraag van het CGVS, uw medische rapporten door. Hieruit blijkt dat een aangeboren verlamming en vervorming van de voet, veroorzaakt door polio, het stappen sterk belemmeren. Het medisch rapport spreekt zich enkel uit over uw medische toestand, die op zich ook niet ter discussie staat, maar geeft geen verder zicht op uw levensomstandigheden in Noord-Irak.

Een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije.

Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”. Verzoeker is tevens van oordeel “*dat de Commissaris-Generaal voor vluchtelingen en staatlozen een kennelijke fout heeft begaan bij de interpretatie van de artikelen 1 en verder van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en haar Aanvullende Protocolen van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.8. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees

voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van uw gezondheidstoestand. U haalde daarnaast aan dat u geen toegang gehad zou hebben tot medische zorgen, door uw familie verwaarloosd zou zijn en door de buurjongens gepest zou zijn. Dient allereerst te worden benadrukt dat de door u aangehaalde problemen van louter medische, socio-economische en interpersoonlijke aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Dient voorts te worden benadrukt dat er ook geen elementen voorhanden zijn om, op grond van de door u aangehaalde elementen, in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Er kunnen immers verschillende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweringen.

Wat betreft het gebrek aan medische behandeling dient allereerst te worden opgemerkt dat u dienaangaande geen eensluidende verklaringen kon afleggen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u omwille van uw handicap speciale behandeling en medicatie nodig heeft die (quasi) niet voorhanden is in Irak. Als jullie uitzonderlijk medicijnen vonden, dan waren die behandelingen te duur voor uw familie. U heeft uw vader verschillende malen tegen dokters horen zeggen dat hij de behandeling niet kon betalen. Jullie zouden gehoord hebben dat andersvaliden met respect en adequaat behandeld worden in Europa. Hierdoor besloot uw vader u naar Europa te sturen om een beter leven te vinden (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS, daarentegen, schetste u een gans ander beeld van uw situatie. Zo vertelde u dat u geen toegang had tot medicatie en zelfs nooit een dokter geraadpleegd heeft (CGVS, p. 11-12). Uw familie zou u nooit naar een dokter of een ziekenhuis hebben willen brengen (CGVS, p. 12 & 16). U weet bijgevolg niet of er medicijnen of behandelingen bestaan die uw situatie kunnen verbeteren (CGVS, p. 16). Gepeild naar welke medicijnen u dan verwees op de DVZ, verklaarde u dat het over medicatie tegen hoofdpijn ging (CGVS, p. 12). Wanneer u werd geconfronteerd met hetgeen u had verteld op de DVZ betreffende mogelijke maar te dure behandelingen, ontkende u kort (CGVS, p. 16). U kon zo de uiteenlopende verklaringen geenszins uitklaren. Dat u nooit een dokter heeft kunnen raadplegen en uw beweerde penibele situatie in Noord-Irak, kan derhalve in twijfel getrokken worden.

Voorgaande doet ook afbreuk aan de beweerde verwaarlozing waarmee u geconfronteerd werd. Ook volgende elementen dienen in dit kader in beschouwing te worden genomen.

Uw familie zou u nooit op uitstap meegenomen hebben, u zou steeds in uw kamer hebben moeten blijven zitten en u zou zich maar een keer per maand mogen douchen hebben (CGVS, p. 11-12). Hier kunnen enkele vraagtekens bij geplaatst worden. Vooreerst heeft u ook hiervan met geen woord gerept op de DVZ. U haalde enkel en alleen de medische situatie in Noord-Irak aan (CGVS vragenlijst, vraag 5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw zussen wel degelijk voor u zorgden en dat uw vader u af en toe meenam naar zijn landbouwgrond waar hij groenten teelde (CGVS p. 14 en 15). U woonde bovendien 27 jaar in Irak bij uw familie en haalde aan dat uw vlucht toevallig was, dat u door een vriend na de explosie werd meegenomen naar Turkije (CGVS, p. 12). 'Ik heb geen beslissing genomen. Dat moment had bepaald dat ik moest vluchten', zo stelde u (CGVS, p. 14). Echter, uw beschrijvingen over de bewuste dag van de explosie in Shilan bleven steeds bijzonder oppervlakkig en wijzigden voortdurend. Zo verklaarde u aanvankelijk verschillende keren dat u plots mocht vertrekken van uw vader, al wist u niet wat uw vader hiertoe bewoog. Later verklaarde u dat uw vader naar een ander dorp ging en dat u in Shilan bleef (CGVS, p. 12-13). Pas na enige tijd werd duidelijk dat u in Shilan van uw vader gescheiden geraakte door een Turks bombardement (CGVS, p. 13). Echter, hoewel u meerdere malen stelde dat u de dag in de grotten van Shilan doorbracht en dat het bombardement op/in de buurt van diezelfde grotten viel, kon u helemaal niets kwijt over het incident (CGVS, p. 12-14 en 22). Dat u het moment geenszins wist te beschrijven en geen enkel gevoel van beleving wat betreft de bombardementen die vlakbij vielen, leek te kunnen voortbrengen, doet vermoeden dat u niet in Shilan was op het moment van het luchtbombardement en dus niet toevalligerwijs, en zonder inspraak of hulp van uw familie, in Turkije belandde. Zulks blijkt eens te meer uit uw verklaringen afgelegd op de DVZ. Daar beweerde u immers dat uw vader besloot u naar Europa te sturen nadat jullie hoorden dat andersvaliden hier adequaat en met respect worden behandeld (vragenlijst CGVS vraag 5).

Dat u toevallig vertrokken zou zijn, strookt bovendien evenmin met uw latere verklaringen waaruit blijkt dat uw zus A.(...) u reeds enige tijd voor uw vertrek meedeelde dat ze een facebookprofiel voor u zou aanmaken zodat uw familie met u kon communiceren en zodat A.(...) op de hoogte kon blijven van uw

leven in Europa (CGVS , p. 19 en 21). Gepolst of u dan al eerder van plan was het land te verlaten, verklaarde u bovendien al van kleins af aan uw familie te hebben gezegd dat u naar het buitenland zou gaan (CGVS, p. 21). Dient hier daarenboven nog te worden aan toegevoegd dat het wel opmerkelijk is dat uw ouders, indien zij u daadwerkelijk altijd zouden hebben verwaarloosd, nog de moeite namen om uw reis te helpen bekostigen zodat u vanuit Turkije kon verder reizen naar Europa. Uw moeder verkocht haar sieraden en uw vader verkocht een aantal schapen om zo de som van 5000\$ bijeen te krijgen (CGVS p. 18). Bovenstaande bemerkingen stellen uw beweringen dat u door uw familie ernstig verwaarloosd werd dan ook danig in vraag.

U gaf tot slot aan dat u zich enkel in de avond tot net buiten uw voordeur durfde te wagen wegens pesterijen van de buurjongens. Zij zouden u 'gekke' noemen en u uitlachen (CGVS, p. 11 & 15). Andere problemen kende u niet en behalve de buurjongens waren er ook geen andere personen die u pestten of uitlachten (CGVS, p. 15). Zonder de impact van deze pesterijen te minimaliseren, moet echter worden opgemerkt dat deze geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet en bijgevolg een nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande dient aldus te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalde die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegde kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande. U toonde tijdens uw gehoor een foto van uw identiteitskaart op uw smartphone. U stelde dat u de foto ook naar uw advocaat had doorgestuurd. Hoewel de PO u en uw advocaat vroeg de foto door te sturen naar het CGVS (CGVS, p. 3), gebeurde dit tot één maand na het gehoor niet. Hoe danook, de foto van uw identiteitskaart heeft louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan in voorgaande niet ter discussie. Op 14 november 2016 stuurde het opvangcentrum waar u verblijft, op vraag van het CGVS, uw medische rapporten door. Hieruit blijkt dat een aangeboren verlamming en vervorming van de voet, veroorzaakt door polio, het stappen sterk belemmeren. Het medisch rapport spreekt zich enkel uit over uw medische toestand, die op zich ook niet ter discussie staat, maar geeft geen verder zicht op uw levensomstandigheden in Noord-Irak. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker stelt te volharden in de verklaringen die hij aflegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en herhaalt dat hij nooit bij een dokter is langs geweest en nooit gepaste medicatie heeft genomen, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze verklaringen niet stroken met het door hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken geschetste beeld van zijn situatie (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). In zoverre verzoeker de vastgestelde incoherenties wijt aan zijn toestand, laat hij na toe te lichten in welke zin zijn fysieke dan wel mentale toestand hem verhindert om coherente en correcte verklaringen af te leggen omtrent de aspecten die raken aan de kern van zijn asielrelaas.

Verzoeker betoogt dat hij gelet op de pesterijen en de algemene discriminatie die hij moest ondergaan wegens zijn geaardheid onder één van de vervolgingsgronden van de Conventie van Genève valt, met name het behoren tot een sociale groep, *in casu* deze van gehandicapten die gediscrimineerd worden en aan de rand van de maatschappij leven. Echter, de Raad is van oordeel dat de feiten waarvan verzoeker melding heeft gemaakt tijdens zijn gehoor niet dermate ernstig zijn dat zij zouden kunnen worden beschouwd als 'daden van vervolging' in de zin van artikel 48/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van diezelfde wet. Verzoeker verklaarde dat hij gepest werd door de kinderen van de burens toen zij hem aan zijn voordeur zagen. Zij zouden hem 'gekke' hebben genoemd en hem uitgelachen hebben. Andere problemen dan de buurjongens die hem uitlachten zou verzoeker niet hebben gekend (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 15). Verzoeker voert in zijn verzoekschrift derhalve louter *post factum* aan dat er sprake zou zijn geweest van zware discriminatie gegrond op zijn handicap, dat de pesterijen onder meer de vorm aannamen van "het bestenigen van de verzoeker" en dat hij jarenlang gemarteld werd. Hoewel hij de impact van de ondergane pesterijen geenszins wenst te minimaliseren, is de Raad op basis van de elementen in

verzoekers dossier niet overtuigd dat de discriminatie waarmee verzoeker in zijn land van herkomst werd geconfronteerd omwille van zijn handicap dermate flagrant of ernstig was dat deze als "*psychische marteling*" kan worden gekwalificeerd en dat verzoeker er in ernstige mate door getraumatiseerd is. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker, die van bij de geboorte gehandicapt was, 27 jaar in zijn land van herkomst bleef en dat hij zijn vertrek nooit heeft gepland, zoals hij thans in zijn verzoekschrift bevestigt. Het komt de kandidaat-vluchteling toe om alle relevante feiten en elementen aan te brengen die zijn verzoek om bescherming kunnen ondersteunen, zodat verzoeker de verwerende partij niet ernstig kan verwijten dat zij uiterst weinig vragen heeft gesteld over de vormen van isolatie en discriminatie die hij heeft ondergaan of aan zijn administratief dossier geen documenten heeft toegevoegd in verband met de discriminatie van personen met een zware handicap. Verzoeker werd tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk gevraagd of er, behalve de pesterijen door zijn buurjongens, nog andere problemen waren gerelateerd aan zijn handicap (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). De informatie over discriminatie van gehandicapte personen in Koerdistan waarnaar verzoeker verwijst kan niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel verwees naar het gebrek aan respect vanwege de gemeenschap, maar dat hij toen geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat hij ook door zijn eigen familie werd verwaarloosd en gediscrimineerd (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Het argument dat verzoeker, waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat zijn familie hem nooit buitenshuis meenam, hij steeds in zijn kamer moest blijven zitten en zich slechts een keer per maand mocht douchen, slechts een illustratie gaf van de ondergane discriminatie, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij niet alleen door de bredere gemeenschap maar ook door zijn eigen familie werd gediscrimineerd. Het gaat hier nochtans om een kernelement van verzoekers asielaanspraak waaromtrent mag worden verwacht dat hij het zou hebben vermeld toen hem gevraagd werd een overzicht te geven van de feiten die tot de vlucht uit zijn land van herkomst hadden geleid.

Aan de bewering dat verzoeker door zijn familie ernstig zou zijn verwaarloosd wordt verder afbreuk gedaan door verklaringen waaruit blijkt zijn zussen wel degelijk voor hem zorgden en dat zijn vader hem af en toe meenam naar diens landbouwgrond waar hij groenten teelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Tevens kan de vraag worden gesteld waarom verzoekers ouders een zware financiële inspanning zouden leveren – verzoekers moeder zou haar sierraden hebben verkocht en zijn vader een aantal schapen (stuk 5, gehoorverslag, p. 18) – om verzoeker vanuit Turkije verder naar Europa te laten reizen, indien zij hem daadwerkelijk zijn hele leven zouden hebben verwaarloosd. De loutere veronderstelling dat zij hem hielpen vertrekken aangezien zij toch niet voor hem wensten te zorgen strookt niet met verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken volgens dewelke verzoekers vader besloot verzoeker naar Europa te sturen "*om een beter leven te vinden alhier*", wat toch wijst op een zekere bezorgdheid om verzoekers welzijn die maar moeilijk kan worden verenigd met de beweerde verwaarlozing. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij dermate weinig vragen kreeg over zijn verwaarlozing dat hij niet in staat was om deze concreet te illustreren, dient hij erop te worden gewezen dat hij over de relatie met zijn familieleden uitgebreid werd ondervraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 14-16) en het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduwd dat zijn verklaringen dienaangaande niet coherent bleken.

Waar verzoeker bevestigt dat hij zijn vertrek naar Europa niet heeft gepland, doet hij geen afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen die op het tegendeel wijzen. Het gegeven dat noch artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch artikel 48/4 van deze wet enige voorwaarde bevat wat betreft het ogenblik waarop de asielzoeker beslist uit zijn land van herkomst te vertrekken, neemt niet weg dat van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over de direct aanleiding en precieze omstandigheden van zijn vertrek, *quod non in casu*. De uitleg dat verzoeker dermate verward is na zijn reis dat hij moeite heeft om de gebeurtenissen precies in ruimte en tijd te situeren, is niet afdoende.

Verzoeker brengt tevens geen enkel bewijs naar voor van het feit dat de psychologische weerslag van zijn fysieke handicap van die aard is dat zijn geheugen erdoor wordt aangetast. Waar verzoeker opwerpt dat hij "*waarschijnlijk al jaren wou vertrekken zonder de financiële mogelijkheid hiertoe te krijgen*" schept hij geen duidelijkheid inzake de omstandigheden van zijn vertrek, dat klaarblijkelijk niet plaatsvond op

het ogenblik dat hij wél over de nodige financiële middelen beschikte, aangezien zijn ouders genoodzaakt waren bezittingen te verkopen. Dat verzoekers zus in anticipatie op zijn vertrek naar Europa voor hem een profiel op Facebook zou hebben aangemaakt zodat hij met zijn familie zou kunnen communiceren, is, in tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, een relevant gegeven in het licht van diens bewering zijn land van herkomst als gevolg van een toevallige gebeurtenis te hebben verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14).

Verzoekers verwijzing naar zijn kwetsbaar profiel als persoon met een ernstige handicap die aan zijn rolstoel gekluisterd is en hulpbehoevend is, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekers verwijzing naar de omstandigheden in het opvangcentrum in België en het argument dat hij hier niet over een sociaal netwerk of familielid beschikt dat hem de nodige steun kan geven vertoont *in casu* geen relevantie, aangezien verzoekers asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, zijnde Irak.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een verwijzing naar andere procedures dan de asielprocedure teneinde haar weigeringsbeslissing te motiveren, maar zet zij *in concreto* en op omstandige wijze uiteen waarom op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen in zijn hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Loutere speculaties aangaande de mogelijke uitkomst van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben geen uitstaans met de motieven van de *in casu* bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat verzoeker in zijn land van herkomst een adequate medische opvolging kreeg, maar wel dat hij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het al dan niet voorhanden zijn van een adequate behandeling en medicatie voor zijn aandoening. Waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat deze behandeling en medicatie wel bestond maar te duur was voor zijn familie – verzoeker verklaarde dat hij zijn vader meerdere malen tegen dokters hoorde zeggen dat hij de behandeling niet kon betalen –, beweerde hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen weet te hebben van enige behandeling of medicatie aangezien hij nooit een dokter zou hebben geraadpleegd (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 16).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Dohuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn regio van herkomst niet vrij is van incidenten, maart toont niet aan dat daarbij burgers als dusdanig worden gevisieerd of dat het aantal burgerslachtoffers dat daarbij te betreuren valt een zwaarwegende grond vormt om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt verder dat het niet opgaat te stellen dat de regio vrij is van gevaar indien de gevechten met IS zich soms op enkele kilometers van de Koerdische grens bevinden, maar doet geen afbreuk aan de in het administratief dossier opgenomen informatie waaruit blijkt dat het hiermee gepaard gaande geweld slechts een zeer beperkte impact heeft op de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio. De Raad is van oordeel dat het gegeven dat het aantal terreuraanslagen in verzoekers regio van herkomst significant lager is dan in de rest van Irak wel degelijk relevant is voor de beoordeling van het aldaar aanwezige risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Eveneens relevant zijn de grote aantallen Syrische vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) afkomstig uit Centraal-Irak die zich in de regio vestigen. De door verzoeker gevoegde informatie over het aantal IDP's en de socio-economische impact die zij hebben op de regio doet geen afbreuk aan de vaststelling, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio hierdoor niet wordt beïnvloed. Nog daargelaten het gegeven dat verzoeker zelf niet als IDP kwalificeert gelet op zijn herkomst uit de provincie Dohuk, ziet de Raad geen ernstige redenen waarom de Koerdische autoriteiten hem de toegang tot zijn herkomstregio zouden ontfangen.

Inzake de bereikbaarheid van verzoekers regio van herkomst, wordt in de bestreden beslissing gewezen op de aanwezigheid van internationale luchthavens op het grondgebied van de Koerdische Autonome Regio, via dewelke het mogelijk is Noord-Irak te bereiken zonder via Centraal-Irak te moeten reizen. Gelet op bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de Noord-Iraakse provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij zich terdege gekweten heeft van haar taak te onderzoeken of verzoeker al dan niet een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet loopt in zijn regio van herkomst. De kritiek dat de verwerende partij geen informatie biedt over hoe men van de luchthaven naar de eindbestemming kan, welke wegen bereikbaar en veilig genoeg zijn, welke 'checkpoints' er zijn en wat de veiligheidssituatie is in de steden waar men moet door reizen is derhalve niet dienstig. De verplichting die de verwerende partij heeft om te motiveren waarom verzoeker in zijn regio van herkomst geen reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet loopt gaat niet zo ver dat zij concreet dient aan te tonen *“dat de luchthaven en de zone rond de luchthaven zonder gevaar is voor een persoon in een rolstoel”*. Verzoeker licht overigens niet toe, en de Raad ziet niet in, in welke zin het gegeven dat verzoeker zich in een rolstoel voortbeweegt hem aan een groter risico op ernstige schade als gevolg van veralgemeend geweld in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) blootstelt. Verzoeker heeft blijkens de stukken in het administratief dossier geen melding gemaakt van eerdere problemen omwille van zijn handicap aan controleposten in zijn regio van herkomst en kan zich hier hoe dan ook niet dienstig op beroepen teneinde afbreuk te doen aan bovenstaande analyse betreffende de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de betrokken rechtscolleges zich uitspreken over de voorwaarden waaraan een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet dient te voldoen is *in casu* niet dienstig gelet op verzoekers herkomst uit de provincie Dohuk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF